

יָצֵאנוּ בַּבֶּקֶר לְטִיּוֹל מִשְׁפַּחְתִּי לְאַזּוֹר הַכְּנָרֶת, אָבֵל נֶאֱלָצְנוּ לְעֶצֶר
כַּעֲבֹר חֲצֵי שָׁעָה, כִּי הָיָה לָנוּ נֶקֶר. עֲזָרְנוּ לְאַבָּא, הֵבֵאנוּ אֶת כָּל
הַמְּכֻשָׁרִים לְהַחְלֵפֶת הַצְּמִיג. הַמְּשַׁכְּנוּ בְּנִסְיָעָה, אָבֵל טַל הַקְּטִנָּה
נִזְכָּרָה שֶׁשָּׁכַחָה אֶת הַדְּבָרִי בְּמָקוֹם שֶׁעֲצָרְנוּ בּוֹ קִדָּם לָכֵן. חֲזָרְנוּ
וְאַסְפְּנוּ אֶת הַדְּבָרִי. לְאַחַר זְמַן מָה אָמַר אָחִי שֶׁהוּא צָמָא.
"תִּתְאַפֵּק!" אָמְרָה לוֹ אִמָּא, אָבֵל הוּא הִתְחִיל לְבָכּוֹת. שׁוּב עֲצָרְנוּ.
כְּשֶׁנִּכְנְסְנוּ לְמִכּוֹנֵית, הוֹדִיעַ אָבֵא שֶׁהוּא לֹא עוֹצֵר שׁוּב. "וְאִם
אֲהִיָּה שׁוּב צָמָא?" שָׁאַל אָחִי בְּבִכּוֹ!